

den Opfattelse, kan jeg ikke give mit Samtykke til, at denne efter min Formening forfærdte Fortolkning bliver lodhjemlet ved, at man stemmer for den ved en Anmærkning paa Finansloven. Jeg kan derfor ikke følge Udvalget paa dette Punkt. Jeg ønskede meget gerne at give de to nævnte Skoler en ekstraordinær Understøttelse; men jeg mener, at naar de ikke kunne faa denne Understøttelse i Overensstemmelse med Højskolelovens Bestemmelser, var det det naturligeste, om den ærede Minister havde stillet Forslag ob, og at man da paa anden Maade tilbedte dem denne Understøttelse ved en særlig Bevilling paa Finansloven. Forelæs Spørgsmaalet saaledes, vilde det have haft min fulde Tilslutning. Det kan heller ikke nægtes, at hvis man kom ind paa en saadan Fortolkning som den, der her søges godkendt, kunde der være Fristelse for adskillige andre Skoler her i Landet til at ønske sig betragtede som dobbelt Skole. Ganske vist skal det ogsaa være Genstand for Bevilling her, men det er en Vej, jeg ikke ønsker, at man skal friste Højskolefolkene ind paa. Det kan heller ikke nægtes, at naar man godkendte denne Fortolkning, blev den Bevilling, som man her vil give som Tillæg til Højskolerne i Aftov og Lyngby, til Skade for samtlige øvrige Højskoler, idet de saa et mindre Beløb til Fordeling. Jeg har derfor nogen Betænkelighed ved at følge Udvalget og kan ikke stemme for Endringsforslaget under Nr. 188.

Dernæst skal jeg tillade mig at motivere, hvorfor jeg ikke kan stemme for Endringsforslag Nr. 204, angaaende Understøttelsen til Forfatteren Karl Larsen. Jeg mener, at Rigsdagen i det hele taget er kommen meget for vidt med Henhyn til at bevilge Forfatterhonorarer, og at der nu er Anledning til at slutte dermed. Den ærede Ordfører havde maafft en Følelse deraf selv, idet han i en undskyldende Form udtalte, at der i Ar kun var en ny Forfatter, som man optog. De andre Understøttelser gjaldt jo Forhøjelser til Forfattere og Forfatterinder, som i Forvejen er statsunderstøttede. Jeg mener dog, at der skal være nogen Mening i, at man paa en saa fremtrædende Maade udmærker en Forfatter. Jeg ved ikke, hvad de ærede Folketingsmænd ville sige, naar de komme ud til Bælgerne, og Skatteyderne saa spørge: „Hvem er Karl Larsen?“ Jeg antager, at de 90 af 100 ikke kende denne Forfatter (Afbrydelse af M. Madsen). Et æret Medlem, som staar bagved mig, afbryder mig og siger: Jeg tror, at man kan gaa ud fra, at 99 af 100 ikke kende ham“ (Dalsgaard: Er det af Rigsdagsmænd?)

Formanden (Høgsbrø): Ærede Medlemmer bedes ikke at afbryde Taleren.

Berntsen: Jeg antager dog, at man ikke er berettiget til at tro, at Rigsdagsmænd ere mindre vidende end Folk i Almindelighed; jeg har tilladt mig at forhøre hos forskellige Medlemmer her i Salen, hvilken Betydning den paagældende Forfatter har haft for dem, og jeg har ifaact en tilfredsstillende Oplysning. Jeg finder derfor, at det var rigtigt, om Folketingets Medlemmer selv tog Initiativet til at tilkendegive saa vel for Ministeren, som for det ærede Finansudvalg, at nu maa det have slut med disse Forfatterhonorarer, indtil der fremstaar Forfattere, der have en saadan Betydning, at Nationen som saadan føler, at han bør hædres. Det er en vældig Reflame for den enkelte Forfatter at komme paa Finansloven, men det er ikke Folketingets eller Rigsdagens Sag at reklamere for Forfatterne. Hvis en fremmed kom her til Landet og sit at se Listen over alle de Mænd og Kvinder, der have opnaaet Forfatterhonorarer, saa vilde han selvfølgelig misunde dette Land alle de store og berømte Mænd og Kvinder, som Landet ejer, idet han sikkert vil gaa ud fra, at det kun er de store Mænd, man belønner paa en saa ekseptionel Maade. Men Landets Borgere i Almindelighed, Skatteyderne, der skulle betale disse Understøttelser, selv om det i alt kun løber op til mindre Summer, have sikkert en Følelse af, at de Mænd kunde have en større Betydning, end de have, før man sætter dem paa Finansloven og præmierer deres Virksomhed. Naar mine Bælgerer rette det Spørgsmaal til mig: „Hvem er denne Forfatter, der her er Tale om“, er jeg paa det rene med, hvad jeg vil svare. Jeg vil svare dem: Ja, han er en af de mange, der have gjort Forsøg paa at skrive Komedier, og han har skrevet 2 eller 3 Bøger, men der er Hundreder af Mennesker i vore Dage og ikke mindst i Kjøbenhavn, der have Øyst til at skrive Komedier og Bøger, og det tilmed Komedier og Bøger, der kun saa Interesse for en mindre Del; lad være, at det kan være den bedre Del af Samfundet, det tør jeg dog ikke her indlade mig paa at bedømme. Det forekommer mig heller ikke, at der er Anledning for Lovgivningsmagten til at indrette os paa at være en Ubrugningsanstalt for Forfattere. Der er megen Fristelse for unge Mennesker, der have Tilbøjelighed til at spille Forfattere, til at skrive væk, naar de se, at der ikke stilles saa store Fordringer, for at de kunne komme ind paa Finansloven og blive statspræ-